

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

**nr. 235.131 van 20 juni 2016
in de zaak A. 191.020/IX-8040**

In zake: Ferdinand LEYS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Lahousse
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Leopoldstraat 64
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN HALLE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Bert Van Herreweghe
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 januari 2009, strekt tot de
nietigverklaring van:

“1/ De beslissing van de Gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant
dd. 13.11.2008, per gewone post verstuurd en ontvangen op maandag
17.11.2008 waarbij de beslissing van het Vast Bureau van het OCMW Halle
dd. 17.03.2008 wordt bevestigd.

2/ De beslissing van het Vast Bureau van het OCMW Halle dd. 17.03.2008 waarbij wordt beslist dat verzoeker van rechtswege in disponibiliteit [wordt] gesteld wegens ziekte van 14.02.2008 tot en met 29.02.2008 en vanaf 17.03.2008.

3/ De beslissing van de Raad van het OCMW te Halle dd. 09.12.2008 waarbij o.m. wordt beslist dat verzoeker met ingang van 01.10.2008 definitief vroegtijdig op pensioen [wordt] gesteld wegens op medische gronden definitieve ongeschiktheid voor elke functie.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij tussenarrest nr. 217.559 van 26 januari 2012 is het debat heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 juni 2016.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Lahousse, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Samuel Mens, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat Stijn Maeyaert, die *loco* advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is met ingang van 1 september 1996 aangesteld als voltijds coördinator-diensthofd van de afdeling Administratieve Ondersteuning van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (OCMW) van Halle.

Vanaf 1 maart 1997 is hij vast benoemd in die functie.

3.2. Op 17 maart 2008 beslist het vast bureau van het OCMW van Halle, “[g]ezien art 5.3.48 tot en met 5.3.54 houdende bepalingen inzake ziekteverlof voor statutaire personeelsleden”, om verzoeker “van rechtswege in disponibiliteit [te stellen] wegens ziekte van 14/02/2008 tot en met 29/02/2008 en vanaf 17/03/2008”. Tevens wordt aan verzoeker een wachtgeld toegekend gelijk aan 60% van zijn laatste activiteitswedde.

Deze beslissing van het vast bureau maakt het tweede voorwerp uit van het voorliggende beroep.

3.3. Op 12 september 2008 dient verzoeker bij de provincie Vlaams-Brabant een bezwaar in met betrekking tot de berekening van zijn tegoed aan ziektedagen door het OCMW. Hij stelt dat hij een klacht indient “omdat [zijn] bestuur geen rekening houdt met [zijn] voorafgaande jaren in overheidsdienst bij de berekening van [zijn] ziektedagen”.

Met een brief van 13 november 2008 antwoordt de provinciegouverneur dat “[a]angezien het bestuur nooit de bedoeling had om eventuele ziektedagen, opgebouwd bij een vorige publieke werkgever, in rekening te brengen, [...] het statuut ook niet de wijze [bevat] waarop deze berekening zou moeten gebeuren en [...] nog geen enkel nieuw personeelslid ziektedagen van een ander bestuur mee [heeft] overgenomen”. Hij verbindt daaraan het gevolg dat hij “als toezichthoudende overheid niet verder [wenst] tussen te komen in deze zaak”.

Deze “beslissing” van de provinciegouverneur maakt het eerste voorwerp uit van het voorliggende beroep.

3.4. Op 17 september 2008 oordeelt de hoofdgeneesheer van de Administratieve Gezondheidsdienst van de FOD Volksgezondheid “als gevolg van het medisch onderzoek uitgevoerd door de artsen der pensioencommissie” dat verzoeker “op medische gronden definitief ongeschikt [is] voor elke functie” en “[d]aarom [...] definitief vroegtijdig [wordt] gepensioneerd vanaf de eerste dag van volgende maand”.

3.5. Op 9 december 2008 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn dat verzoeker met ingang van 1 oktober 2008 definitief vroegtijdig op pensioen wordt gesteld wegens “op medische gronden definitieve ongeschiktheid voor elke functie”.

Deze beslissing van de raad voor maatschappelijk welzijn maakt het derde voorwerp uit van het voorliggende beroep.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Wat de eerste bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

4. De eerste verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het beroep niet ontvankelijk is *ratione materiae* voor zover het gericht is tegen haar “beslissing” om “geen gebruik te maken van het facultatieve administratieve toezicht”. Zij stelt dat wanneer de toezichthoudende overheid tot het inzicht komt dat er geen reden is om ten aanzien van een beslissing van een onder toezicht staande overheid gebruik te maken van haar toezichtsbevoegdheid, zij geen aanvechtbare administratieve beslissing neemt.

Zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State in dit verband.

Zij voegt eraan toe dat de omstandigheid dat het niet-optreden van de toezichthoudende overheid niet wordt gekwalificeerd als een aanvechtbare administratieve rechtshandeling, geen enkel nadeel berokkent aan de betrokken verzoekende partij bij de Raad van State, gelet op de stuiting van de beroepstermijn die deze partij geniet ingevolge het indienen van haar bezwaar bij de toezichthoudende overheid.

5. Verzoeker brengt niets in tegen deze exceptie.

Beoordeling

6. Verzoeker leidt de eerste bestreden beslissing af uit het schrijven van 13 november 2008 dat hij vanwege de provinciegouverneur heeft ontvangen. Anders dan verzoeker het ziet, houdt dit schrijven geen bevestiging in van de beslissing van 17 maart 2008 van het vast bureau van de raad voor maatschappelijk welzijn van het OCMW van Halle betreffende zijn indisponibiliteitsstelling. Het bedoelde schrijven is niet méér dan de mededeling aan verzoeker dat de gouverneur “als toezichthoudende overheid niet verder [wenst] tussen te komen in deze zaak”.

Het mag vaste rechtspraak van de Raad van State heten dat de onthouding van de toezichthoudende overheid om een louter facultatieve schorsings- of vernietigingsbevoegdheid uit te oefenen geen handeling uitmaakt die vatbaar is voor vernietiging door de Raad van State, ook niet wanneer die toezichthoudende overheid in een brief meedeelt dat zij niet voornemens is van die bevoegdheid gebruik te maken.

7. De exceptie is gegrond.

B. Wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

8. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat “[h]et ware voorwerp van het beroep [...] de bepaling van het ‘inkomen’ [betreft]”.

Zij betoogt dat verzoeker niet betwist dat hij als zodanig in disponibiliteit dient te worden gesteld en evenmin dat hij om medische redenen definitief ongeschikt is voor de uitoefening van elke functie en hij daarom vroegtijdig moet worden gepensioneerd. Zij leidt daaruit af dat verzoeker zijn belang bij het beroep niet ontleent aan het feit dat zijn administratieve toestand is gewijzigd. Zij wijst erop dat verzoeker de mening is toegedaan dat hij méér ziektekredietdagen in rekening kon brengen zodat hij op een later tijdstip in disponibiliteit moest worden gesteld en een daaraan beantwoordende latere pensionering een gunstige invloed zou hebben op zijn “inkomen”.

9. Verzoeker repliceert in zijn memorie van wederantwoord dat hij door de tweede bestreden beslissing in disponibiliteit wegens ziekte wordt gesteld en door de derde bestreden beslissing op pensioen wegens definitieve medische ongeschiktheid voor elke functie, zodat hij een andere administratieve positie verkrijgt. Volgens hem is de Raad van State bevoegd om over die beslissingen uitspraak te doen, ongeacht de geldelijke gevolgen daarvan.

Verzoeker verwijst naar artikel 187, § 3, van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 ‘houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatstelsel van het gemeentepersoneel en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn’, waarbij “ten aanzien van het bestuur (dus

ook het OCMW) een vrije appreciatie [wordt] verleend betreffende de toepassing van ziektedagen opgebouwd bij een vroegere publieke werkgever”.

Ten slotte merkt verzoeker op dat de omstandigheid dat het bestuur slechts uitvoering geeft aan een gebonden bevoegdheid, niet belet dat de administratieve rechter nagaat of het bestuur zijn bevoegdheid correct heeft uitgeoefend.

10. In haar laatste memorie en aanvullende memorie beroept de tweede verwerende partij zich op “de leer” van de arresten van het Hof van Cassatie nrs. C.06.0574.F en C.06.0596.F van 20 december 2007 en de toepassing daarvan in de arresten van de Raad van State nr. 203.846 en nr. 203.847, beide van 10 mei 2010.

Zij stelt dat het bestuur in de voorliggende zaak geen enkele appreciatiemarge heeft en dat het enige dat dient te gebeuren de vaststelling betreft dat aan de reglementaire voorwaarden is voldaan of niet. Volgens haar is de Raad van State niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

11. Ter terechtzitting verklaart de raadsman van verzoeker, wat de rechtsmacht van de Raad van State betreft, zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Beoordeling

12. Met de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker door het vast bureau van het OCMW van Halle van rechtswege in disponibiliteit gesteld wegens ziekte vanaf 14 februari 2008 tot en met 29 februari 2008 en vanaf 17 maart 2008.

13. Deze beslissing maakt toepassing van artikel 5.2.14, eerste lid, van het personeelsstatuut van het OCMW van Halle (hierna: het personeelsstatuut), dat als volgt luidt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen inzake verlof wegens ziekte of gebrekkigheid opgenomen in Deel V, Titel III Hoofdstuk 11 van dit statuut, is het personeelslid van rechtswege in disponibiliteit wanneer het wegens ziekte of gebrekkigheid afwezig is nadat het de maximumduur heeft genoten van het verlof dat hem/haar om die reden kan worden verleend.”

De artikelen 5.3.48 en 5.3.49 van het personeelsstatuut, die behoren tot “de bepalingen inzake verlof wegens ziekte of gebrekkigheid”, waarvan sprake in het voormelde artikel 5.2.14, eerste lid, luiden als volgt:

“Artikel 5.3.48.

§ 1.- Voor de ganse duur van zijn/haar loopbaan kan het vastbenoemd personeelslid, die wegens ziekte of gebrekkigheid verhinderd is zijn/haar ambt normaal uit te oefenen, ziekte- of gebrekkigheidsverlof krijgen tot maximum eenentwintig werkdagen per twaalf maanden dienstanciënniteit. Indien hij/zij geen zesendertig maanden dienstanciënniteit telt kan hij/zij evenwel drieënzestig werkdagen verlof krijgen.

§ 2.- De eenentwintig dagen waarvan sprake in § 1 worden verminderd in evenredigheid met de tijdens de beschouwde periode van twaalf maanden niet verrichte prestaties, wanneer het personeelslid in de loop van die periode:

1° een of meer verloven heeft bekomen die in artikel 5.3.6. § 3, 1° tot 4° opgesomd zijn.

2° afwezig is geweest wegens ziekte of gebrekkigheid, het verlof bedoeld in artikel 5.3.50 uitgezonderd.

3° op non-activiteit is geplaatst wegens het vervullen van militaire prestaties in vredestijd en van diensten bij de civiele bescherming of van taken van openbaar nut op grond van de wetten houdende het statuut van gewetensbezwaarde, gecoördineerd op 20 februari 1980.

4° op non-activiteit is geplaatst met toepassing van artikel 5.3.3, tweede lid.

Indien na vermindering het aldus berekende aantal dagen geen geheel getal is, wordt het afgerond naar de onmiddellijk hogere eenheid.

§ 3.- Enkel de werkdagen begrepen in de periode van afwezigheid wegens ziekte of gebrekkigheid worden aangerekend.

§ 4.- Wanneer het personeelslid overeenkomstig de hoofdstukken 7, 8 en 9 verminderde prestaties verricht die gespreid zijn over alle werkdagen, worden de afwezigheid wegens ziekte of gebrekkigheid aangerekend op het aantal dagen verlof waarop hij/zij krachtens § 1 recht heeft, naar rata van het aantal uren dat hij/zij gedurende zijn/haar afwezigheid had moeten presteren.

Indien het totaal aantal aldus per twaalf maanden dienstanciënniteit aangerekende dagen geen geheel getal is, wordt het gedeelte van de resterende dag niet meegerekend.

Wanneer het personeelslid zijn/haar prestaties met hele dagen verminderd heeft, worden als ziekteverlof aangerekend, de afwezigheidsdagen waarop hij/zij prestaties had moeten verrichten.

§ 5.- Het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid maakt geen einde aan de stelsels van verminderde prestaties bedoeld in de hoofdstukken 7, 8 en 9.

Het personeelslid blijft de wegens zijn/haar verminderde prestaties verschuldigde wedde ontvangen.

Artikel 5.3.49.

Voor de toepassing van artikel 5.3.48, ten behoeve van het sedert 1 januari 1964 benoemde personeelslid, neemt de dienstanciënniteit eveneens het geheel van de werkelijke prestaties in aanmerking die het personeelslid in welke hoedanigheid ook en zonder vrijwillige onderbreking verricht heeft, als titularis van ambten die prestaties behelzen, terwijl hij/zij deel uitmaakte van één of meer inrichtingen, centra, diensten of instellingen van openbaar nut die vermeld zijn in de tabel in bijlage bij het Koninklijk Besluit van 16 november 1981 en van ministeries, provincies, gemeenschappen en gemeenten of O.C.M.W.'s.

Voor de toepassing van artikel 5.3.48 worden de afwezigheden wegens ziekte of gebrekkigheid voor ieder personeelslid slechts vanaf januari 1958 samengeteld. Voor de toepassing van artikel 5.3.48 § 2 wordt geen rekening gehouden met de verlopen en afwezigheden van voor de inwerkingtreding van dit besluit met uitzondering van de sedert 1 juni 1975 opgenomen verlopen voor verminderde prestaties gewettigd door sociale of familiale redenen.”

14. De indisponibiliteitstelling van het betrokken personeelslid wegens de uitputting van zijn ziektekredietdagen overeenkomstig artikel 5.2.14, eerste lid, van het personeelsstatuut gebeurt van rechtswege. Gelet op de impact van deze aangelegenheid op de rechtstoestand van de betrokkene, moet worden aangenomen dat deze indisponibiliteitstelling aan de betrokkene niet tegenstelbaar is, zolang ze door het bestuur niet formeel is vastgesteld. In die zin neemt het bestuur een constitutieve beslissing, die in dit geval het tweede voorwerp van het voorliggende beroep uitmaakt.

15. De tweede verwerende partij betwist de rechtsmacht van de Raad van State ten aanzien van deze beslissing en beroept zich daarvoor op “de leer” van de arresten van het Hof van Cassatie nrs. C.06.0574.F en C.06.0596.F van 20 december 2007.

16. Uit de artikelen 144 en 145 van de Grondwet volgt dat de geschillen over subjectieve rechten – altijd, wat de geschillen over burgerlijke rechten betreft en, in beginsel, wat de geschillen over politieke rechten betreft – tot de rechtsmacht van de hoven en rechtbanken behoren. Onder voorbehoud van een – in dit geval niet bestaande – toewijzing van bevoegdheid inzake politieke rechten, is de Raad van State dan ook niet bevoegd om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft.

Volgens de arresten van het Hof van Cassatie nrs. C.06.0574.F en C.06.0596.F van 20 december 2007 veronderstelt het bestaan van een subjectief recht dat de eiser zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan die partij belang heeft. Opdat een partij zich ten aanzien van de bestuurlijke overheid op een dergelijk recht zou kunnen beroepen, is het vereist dat de bevoegdheid van die overheid gebonden is.

17. In zijn tussenarrest nr. 217.559 van 26 januari 2012 over de thans voorliggende zaak heeft de Raad van State vastgesteld dat in zijn rechtspraak met de voornoemde arresten van het Hof van Cassatie blijkbaar verschillend wordt omgegaan, zoals volgt uit de arresten nrs. 203.846 en 203.847 van 10 mei 2010 enerzijds en de arresten nrs. 213.310 en 213.311 van 17 mei 2011 anderzijds. De Raad heeft vervolgens overwogen dat die divergentie mogelijk zou kunnen verantwoorden dat de voorliggende zaak aan de voorzitter van de Raad van State wordt voorgelegd om, eventueel, met het oog op de eenheid in de rechtspraak te worden verwezen naar de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak, ware het niet dat tegen de voormelde arresten nrs. 213.310 en 213.311 cassatieberoep is ingesteld. De Raad oordeelde dat het daarom paste de uitkomst van die cassatieberoepen af te wachten alvorens de behandeling van de zaak voort te zetten.

Vooralsnog heeft het Hof van Cassatie geen uitspraak gedaan over de voormelde cassatieberoepen.

18. Inmiddels heeft de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State in haar arrest nr. 218.454 van 13 maart 2012 evenwel geoordeeld – in aansluiting met de arresten van het Hof van Cassatie nrs. C.06.0574.F en C.06.0596.F van 20 december 2007 – dat “[d]e bevoegdheid van de Raad van State [afhangt] van de vraag of wat bestreden wordt een beslissing is waarbij de overheid gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, of integendeel een beslissing waarbij de overheid vaststelt dat de betrokkene voldoet aan de wettelijke en reglementaire voorwaarden waardoor de betrokkene zich kan beroepen op een welbepaald recht”.

En voorts heeft het Hof van Cassatie bij arrest nr. C.14.0369.N van 19 februari 2015 zijn rechtspraak van de reeds genoemde arresten van 20 december 2007 bevestigd en verfiijnd. Het oordeel van het Hof van Cassatie als attributierechter luidt thans als volgt:

“Krachtens de artikelen 144 en 145 Grondwet behoren geschillen over subjectieve rechten in de regel tot de bevoegdheid van de justitiële rechter.

De Raad van State moet zijn bevoegdheid op grond van de artikelen 144 en 145 Grondwet afwijzen wanneer de vordering strekt tot nietigverklaring van een administratieve rechtshandeling waarbij een administratieve overheid weigert een verplichting uit te voeren die overeenstemt met een subjectief recht van de verzoeker en het ingeroepen annulatiemiddel gebaseerd is op een regel van materieel recht die de verplichting in het leven roept en het geschil inhoudelijk bepaalt.

De Raad van State blijft bevoegd wanneer het ontstaan van het subjectief recht afhangt van een voorafgaande beslissing van de administratieve overheid, die wat die beslissing betreft over een discretionaire bevoegdheid beschikt, ook al is haar bevoegdheid op bepaalde vlakken gebonden.”

Arrest nr. C.14.0452.N van 5 november 2015 van het Hof van Cassatie luidt wezenlijk in dezelfde zin.

19. In het licht hiervan vermag de Raad van State zijn rechtsmacht over het voorliggende beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing thans te beoordelen.

20. De tweede bestreden beslissing maakt, zoals hiervóór vermeld *sub* 13, toepassing van artikel 5.2.14, eerste lid, van het personeelsstatuut. Verzoeker wordt in disponibiliteit gesteld wegens de uitputting van de maximumduur van het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid waarop hij op grond van (onder meer) de artikelen 5.3.48 en 5.3.49 van het personeelsstatuut aanspraak kan maken.

Artikel 5.2.14, eerste lid, van het personeelsstatuut bepaalt in dit verband dat het personeelslid van rechtswege in disponibiliteit wordt gesteld wanneer het wegens ziekte of gebrekkigheid afwezig is nadat het de maximumduur heeft genoten van het verlof dat hem of haar om die reden kan worden verleend.

Het bestuur dient aldus tot de indisponibiliteitstelling van het personeelslid te beslissen wanneer twee voorwaarden cumulatief vervuld zijn: vooreerst moet het betrokken personeelslid afwezig zijn wegens ziekte of gebrekkigheid en voorts moet het de maximumduur hebben genoten van het verlof wegens ziekte of gebrekkigheid dat hem of haar krachtens het personeelsstatuut toekomt.

Artikel 5.2.14, eerste lid, van het personeelsstatuut laat aan het bestuur geen enkele discretionaire bevoegdheid. Indien de beide voorwaarden vervuld zijn, is het ertoe gehouden tot de indisponibiliteitstelling van het personeelslid te beslissen. Ook de beoordeling van het vervuld zijn van de voormelde voorwaarden als zodanig – enerzijds de afwezigheid van de betrokkene wegens ziekte of gebrekkigheid en anderzijds de uitputting door de betrokkene van zijn ziektekredietdagen – laat aan het bestuur geen enkele discretionaire beoordelingsvrijheid.

Aan deze gebonden bevoegdheid van het bestuur beantwoordt een subjectief recht van het personeelslid. Een geschil over dat subjectief recht valt buiten de rechtsmacht van de Raad van State.

21. De door verzoeker aangevoerde grief dat bij zijn indisponibiliteitstelling ten onrechte geen rekening is gehouden met de ziektetekredietdagen waarop hij aanspraak kan maken ingevolge zijn tewerkstelling bij een andere publieke werkgever verandert niets daaraan, aangezien deze grief niets te maken heeft met de uitoefening van enige discretionaire bevoegdheid van de tweede verwerende partij, maar slechts de correcte toepassing beoogt van de statutaire bepalingen die de gebonden bevoegdheid van het bestuur genereren.

22. De exceptie is dan ook gegrond wat de tweede bestreden beslissing betreft.

23. De derde bestreden beslissing betreft de definitieve vroegtijdige oppensioenstelling van verzoeker wegens definitieve medische ongeschiktheid voor elke functie.

Deze beslissing is als zodanig niet het resultaat van een gebonden bevoegdheid van de overheid, aangezien ze gesteund is op een discretionaire beoordeling van de medische geschiktheid van de betrokkene door de hoofdgeneesheer van de Administratieve Gezondheidsdienst van de FOD Volksgezondheid. Als zodanig valt die beslissing dan ook onder de rechtsmacht van de Raad van State.

Te dezen moet evenwel worden vastgesteld dat verzoeker in zijn enig aangevoerde middel de onwettigheid van de derde bestreden beslissing afleidt uit de onwettigheid van de beslissing van het vast bureau van 17 maart 2008 betreffende zijn indisponibiliteitstelling. Zoals zo-even besproken, valt de wettigheidscontrole van die beslissing, die door de overheid wél is genomen op

grond van een louter gebonden bevoegdheid, niet onder de rechtsmacht van de Raad van State.

Aangezien verzoeker tegen de derde bestreden beslissing geen andere middelen aanvoert, is zijn voorliggend beroep evenzeer onontvankelijk voor zover het tegen de derde bestreden beslissing is gericht.

C. Slotsom

24. Uit wat voorafgaat blijkt dat het beroep tegen geen enkele van de bestreden beslissingen ontvankelijk is ingesteld.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 juni 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren